

HÁROM SCHERZO

HERCEG JÁNOS

Gyöngyvirágillatú reggelek harmatával érkezett a vándor
s aki elébe állt és azt mondta eddig és ne tovább
hajlott hátú volt csipás szemű és lapátfülű öreg
de puskát tartott a kezében lövésre készen
s ha hétfejű sárkány jelent volna meg előtte
hát arra is elsütötte volna csakhogy a vándor
jókedvű szép erős legény volt kinyílt kék inge
látni engedte a halfarkú lányt a mellére tetoválva
és kicsillant fehéren mind a harminckét foga
amikor azt kérdezte nevetve hej erdők hegyek hűvös csalitok
láttatok már tücsköt hajnalban hegedülni
s mintha felsorakoztak volna mögötte egyszerre mind
az erdei fák és púpjukat teveháton hozva megérkeztek
volna a hegyek is kinyílt az öregember előtt a világ
mint mikor a sötétben áttör a napfény s leengedte
a fegyvert és pödört egyet a bajuszán és azt mondta
az már más és megbocsáss nem tudtam hogy halált hozó
fergeteg küldött elébem parancsolj hát ezennel
felfüggesztem egy időre a csőszködés szolgálatát
azzal letette a puskát még a nyúlra se hederítve
amely pedig közvetlen közelében két lábra állt
és elkezdett mosakodni cirmosan a visszhang meg egyre
verte vissza a legény szavát láttatok már láttatok már
tücsköt hajnalban hegedülni miközben jómaga
egészen halkán csak annyit mondott nem a halállal
jöttem jó öreg az tőlem idegen személy nem ismerem
csak körüljártam kicsit a világot s mivel munkámmal
jól kerestem mondom hazamegyek házat építetek és feleséget

keresek mire az öreg szájához illesztette mutatóujját
hogy hátrafordulva azt mondja csitt lányok ne sírjatok
mintha legalábbis ezer meg ezer hajdon hajtotta
volna egymás vállára sírva a fejét láttatok már
tücsköt hajnalban hegedülni hát most láthattok
mire nevetés hangzott fel mindenfelől pedig nem is
volt itt se hegy sem erdő se hűvös csalit ahova a
cirmosan mosakodó nyúl elvonulhatott volna zokogó
leányok se voltak természetesen csak a kékinges legény
nézte a hajnalpírral takarózó hazai határt és a jámbor
mezőőr állt lábhoz tett fegyverrel mereven tisztelegve
ahogy a hazatérőt illik köszönteni miközben valahol
azért már készülődtek a lányok máslit kötöttek a
hajukba s hogy a legény minél könnyebben megtalálja
őket kihajoltok a muskátlis ablakon és úgy kiáltottak
át egymáshoz csengő hangon neverterve láttatok már tücsköt
hajnalban hegedülni de hát ilyesmit soha sehol senki sem
látott még a legény sem aki világyáró útjáról végre hazaérkezett

* * *

Idő kellett hogy elvonuljon a vert sereg elrongyolódott
gúnyában csapzott hajjal mint az igazi katonák
ha rőt alkonyi fényben leteszik a fegyvert az ellenség előtt
s terelni kezdik őket a győzők a bizonytalanságba
időbe telttél amíg az utolsó fiú is elhagyta a tisztást
s megjelent a fák között ahol már rotyogott a birkagulyás
a tanár urak meg sietve törölték le bajszukról a sör
fehér habját mint akik boldogok hogy ennek is vége
a versengésnek s most már majd győzők és legyőzöttek
együtt ülhetnek a kecskelábú asztalokhoz még mintha
valaki mondta is volna hogy az életben is így van
kicsit fáj ha az embert legyőzik aztán elfelejti
és asztalhoz ül mire idegesen felkiáltott egy kisfiú
hát akkor az egész mire jó tanár úr kérem és jó darabig
nem kapott választ mintha senki sem tudta volna miért
kell verekedni egymást megelőzni letiporni miért kell
győzni mindenáron ha csendben is ülhetne az ember
a fák alatt a selymesen szálló ökörnyalat nézve
és a vadgesztenye kopogását hallgatva ahogy a

tüskés hátú fehér gyomrú magházból kiszabadulva potyog a liget pázsitjára mert jólesik érezni a diadalt mondta a tanár úr a győzelmet hogy fölébe kerekedtünk valakinek vagy valaminek s eszébe se jutott hogy különbséget tegyen az asztal két oldalán elhelyezkedett fiúk között mikor a rövid szoknyás pincérlányok már hordani kezdték a gőzölgő tálakat pedig egyik oldalon lehajtott fejjel ültek ez volt a vert sereg a másikon felszegett fejjel ragyogó arccal a győzők mert verseny nélkül nincsen haladás semmiben folytatta a tanár úr s a cél mégiscsak az hogy különbek legyünk a többinél enélkül az életnek semmi értelme se lenne így van a történelemben is értitek most már mire bólintottak és harsányan kiáltották értjük értjük s közben mohón néztek a tálakra kinek jutna több s volt aki legszívesebben magához húzta volna az egészet mintha ebben is megoszlottak volna győzőkre és legyőzöttekre az asztalfőn meg kedélyesen koccantak össze a söröspoharak csupán az ideges hangú kisfiú kiáltotta volna hogy nem érti de rosszul állt történelemből így hát hallgatott és félt a gúnytól a nevetéstől úgyhogy zavartalanul csörömpöltek a kanalak finom ételízlek szálltak a fák között s csakugyan úgy tűnt semmi különbség győzők és legyőzöttek között csak néha sandítottak egymásra de hogy ebben bosszú lett volna vagy ragadozás vágya senki se látta senki se látta...

* * *

Elindult a négy alabárdos és a messzi város mind a négy kapuja kinyílt a föld alatt megindult nagy robajjal a metró s a mesterek helyükre tették az üvegtoronyokat ezzel még csak megvolnánk mondta az egyik s levette pápaszemét gondosan megtörölte mielőtt visszatette volna megint a nehezebbje most következik mire a gyárakban megszólaltak a váltást indító szirénák úgyhogy senki sem hallotta amit a mester a továbbiakban mondott csupán a tornyokon verődött vissza ezernyi lámpa fénye s az úttesteken kezdett nyüzsgögni a sok kocsí amikor feltűnt a zebracsíkos kiscsikó zabla nélkül nyereg nélkül ahogy elszabadult és betört a járművek sokaságába ahol aztán igazán meg-

rémült nyeríteni is elfelejtett mert rádudáltak szemébe világítottak hogy csaknem megvakult a fénytől elfutni meg nem tudott mert minden utat elzártak előtte s így csak remegett a szőre a félelemtől és még jobban kidülledt gyötörű barna lószeme így talált rá ugyancsak félholtan a réműlettől Ria kisasszony aki partnernője volt a cirkuszban a kiscsikónak meg Mr. Shmith a mélabús zenebohóc aki muzsikálni szokott nekik egyéni bánata ellenére vidám és vadul pattogó nótákat úgyhogy az ember el se hitte volna ha nem látja hogy mindezt egy törött fűrészen műveli miközben rugóra járó cilinder helyettesíti a nagydobot míg a lány tüllszoknyában táncolt a csikó hátán s az ostort kezelte amivel körbefutásra és szabályos időközökben ismétlődő ugrásokra kényszerítette valahányszor a zenebohóc felkiáltott holi-hopplá s a cilinderével viharos dobolásba kezdett de most csak álltak és nézték messziről a kiscsikót társukat a kenyérkeresetben a lány éppen sírni kezdett amikor jött a rendőr rárivallt magáé ez a ronda kis gebe vegye tudomásul hogy megbüntettem forgalmi akadályt okozott nekem de én majd elveszem a kedvét holi-hopplá kiáltott fel erre a bánatos zenebohóc és dobolni kezdett a cilinderén mire irtózatos röhögés támadt s a rendőr csak úgy tudta megőrizni tekintélyét hogy sürgősen eltűnt a balfenéken s egy kapuozlop mögül nézte hogyan teremt rendet a zenebohóc jobbra és balra előre és hátra dirigálva a rengeteg kocsit holott se trópusi sisakja se fehér kesztyűje még gumibotja sőt palacsintasütője se volt csak a szájával adott utasítást világosan érthető árnyalatokkal formálva a kiáltást holi-hopplá úgyhogy hamarosan kiszabadult a kiscsikó és elvonulhatott a cirkuszi trió a város széli sátor felé